

Двѣ катерички.

Въ една голѣма гора живѣеха наблизо двѣ катерички.

Едната цѣль день събираше орѣшки, търсѣше жълади и всичко носѣше въ дупката си.

Другата бѣше безгрижна и пехайна. Но цѣли дни скачаше отъ клонче на клонче и ту безнокоеше и плашеше птичкитѣ въ гнѣздата имъ, ту свирѣше около дупката си. А щомъ огладише, тя не се замислѣше: лѣтно врѣме всичко има — и жълади отъ джбоветѣ, и лешници, и орѣшки, и коренчета отъ разни трѣви. Погризне отъ това, отъ онова и се насити и пакъ заскача по джбоветѣ, по елитѣ, по осенитѣ . . . .

Намѣри си нѣкой жълъдъ, очисти го съ остритѣ си зѣбки, огризе му срѣдата и пакъ подскача отъ клонъ на клонъ.

А трудолюбивата катеричка все събирала и носила храна у дома си. Приготвила си дупката за зимата: послала я съ мѣхъ и листа, а за да ѝ бѣде топло, направила си и вратчка.

Тѣй прѣкараха лѣтото: едната катеричка вѣвъ веселба, а другата въ трудове.

Дойде и влажната есень. Всичко наоколо оголѣ: ни листа, ни орѣшки. Настѣжи и зимата. Студъ, мразъ, снѣгъ на вѣвжѣдъ.

Седи си трудолюбивата катеричка въ дупката; тамъ ѝ е и топло, и сито. Спокойно си гризе орѣшки: всичко си има за цѣла зима.

А у съвѣдката ѝ не бѣ тѣй: вѣтърѣтъ вѣше цѣль день въ вжщата ѝ, и тя цѣла мокра и гладна трѣпереше отъ сутринъ